

AND REPORT 119

Aneb další várka informací od vydavatele Dave Reese a jeho fanzinu A New Day:

JETHRO TULL'S IAN ANDERSON

s Sinfonie-Orchester Wuppertal & Kantorei Barmen-Gemarke
Historische Stadthalle, Wuppertal, Germany 11 & 12 dubna 2015

Další hudební projekt Iana Andersona, další výmluva...ehm, důvod pro tým AND, aby opustil své povinnosti – a také pro Karla a Vlad'ku, aby se vydali k sousedům. Jak hodnotí vydavatelé fanzinu AND David Rees a Martin Webb tento dubnový počín v srdci Německa? Inu, čtěte dál:

Lokace sama byla vizuálně působivá, i když se Ian později svěřil, že s místem byly otravné akustické problémy. Pravda, zvuk nebyl nejlepší na světě, občas zahuhlaný, ale vezmeme-li v úvahu množství muzikantů a zpěváků na scéně, nebyl vůbec špatný. Pohled byl v prvních 10-15 minutách zvláštní, zatímco skupina hrála, za ní seděl celý orchestr a proklaté velký sbor, který dělal no, velký kulový.

Orchestr se přidal až v písních *Cheap Day Return* a *Mother Goose*, v obou písních se zapojil hoboj a fagot. Také pěkné ☺. V době, kdy orchestr ladil, bavil Ian obecenstvo svým obvyklým žoviálním pokecem, a pak jsme měli unikátní příležitost zažít, že Ian vybízel publikum: dejte mi tón A, a dále dejte mi tón C – chtěl, aby zazpívala noty. Chytrá davová manipulace, co?

Sbor se nakonec k večírku připojil v *Life Is A Long Song*, z počátku pouze sbor a Ian, a pak se přidala kapela. Působilo to velice dobře, a pak pokračovali **zpěvem** typického basového sóla v *Bourée* – ten samotný moment možná stál za celý ten výlet!

Po přestávce jsme byli poctěni jemnou verzí *Velvet Green* pouze orchestrem bez skupiny, načež následovala vcelku slabá úprava *Sweet Dream* a hrozný *Too Old To Rock'n'Roll*, píseň, která vždy vyzdvihovala a vyzdvihuje lanovu vokální nedostatečnost. Ale což, na tuto slabou chvíli navázala překvapivě dobrá, ne, SKVĚLÁ verze *Pastime In Good Company (King Henry's Madrigal)*, opravdová rarita koncertu.

V průběhu finále v podobě *My God / Aqualung* a *Locomotive Breath* byl sbor místy úžasný, a způsobil komický vrchol večera trochu roztřeseným "Sitting on a park bench", dunícím mnoha hlubokými barytonovými hlasy. John O'Hara si mohl v průběhu večera nohy uběhat, jak hrál i dirigoval, a odvedl skvělou práci, i když jeho ohoz postrádal serióznost, kterou bychom normálně u dirigenta očekávali; naše myšlenky se neustále zabývaly výčitkou, že alespoň tu košili si mohl zastrčit... Po třetím vystoupení jsme s Johnem krátce mluvili v hotelu, a ano, byl zcela vyčerpán, ale stále v pokoncertním rauši, následujícím po velice úspěšné představení. "Jsem zcela vyčerpán, mentálně a fyzicky, ale byla to úžasná zkušenost. Je mi jasné, že jsem se vám, hoši, zdál trochu jako maniak, a nemám pochyb o tom, že orchestr i sbor byli zmateni, že vidí svého dirigenta celý večer tancovat kolem! Ale šlo to vskutku dobře, a je škoda, že nebudeme dělat více takových věcí, obávám se, že logistika to neumožňuje".

Ano, je to škoda. I přes lanova ujištění, že čtvrtinový sbor by zněl stejně dobře, zdejší nezměrná obrovitost tělesa byla místy dechberoucí. Zejména, vezmeme-li v úvahu omezený čas na aranžování a zkoušení – šlo opravdu o pozoruhodný výsledek.

Set-list:

*Living In The Past (instrumental)*¹ / *Enter The Uninvited*¹ / *Tripudium Ad Bellum*¹ / *Cheap Day Return*² / *Mother Goose*² / *Griminelli's Lament*³ / *Wond'ring Aloud* / *In The Grip Of Stringer Stuff* / *Bach's Prelude in C Major* / *Bach's Toccata & Fugue* / *Life Is A Long Song*⁴ / *Bourée*⁴ / [interval] / *Velvet Green*⁵ / *Thick As A Brick* / *Pavane* / *Sweet Dream* / *Too Old To Rock'n'Roll: Too Young To Die* / *King Henry's Madrigal (Pastime In Good Company)* / *My God*⁴ / *Aqualung*⁴ / *Locomotive Breath*⁴

¹pouze skupina

²s Andreasem Heimannem (hoboj) & Andreasem Basslerem (fagot)

³s Utou Linke (flétna)

⁴pouze se sborem / ⁵orchestrem

Aktuality:

- Nové CD „Duo“ dvojice **Dennis Greaves & Mark Feltham** z Nine Below Zero, britské nejlepší bluesové kapely (mimo Spank The Monkey, samozřejmě), vydané u ZED Records je albem akustického blues, a obsahuje i skvělé zpracování skladby Jethro Tull *Someday The Sun Won't Shine For You*.
- Po výročním Minstrelovi nás čekají následné znamenité kolekce, a dobrá zpráva je, že *Too Old To Rock'n'Roll* i *Songs From The Wood* údajně mají odhalit další dosud skryté poklady!

Interview s

IANEM ANDERSONEM část 1

Ian laskavě souhlasil, že se sejdeme na pokec v jeho hotelu, přilehlém koncertní hale ve Wuppertalu, a to ráno před jejich třetím finálním koncertem. Bláhově jsme se (David Rees a Old Webby) rozhodli jít těch pár stovek metrů pěšky... a celá cesta byla **do kopce**. Cítil jsem se lépe, když Ian následně připustil, že měl toho rána stejný zážitek... Měl jsem na sobě tričko **Strangers**, což usnadnilo začátek rozhovoru.

Jo, hele, myslím, že jsi nedávno hrál na skladbě Hugh Cornwella...

No jo, hrál, ale od té doby jsem s ním nemluvil, takže nevím, jak to chce použít. Jde o jeho verzi Macarthur Park, celkem zajímavou. Říkal, že chce, aby to místo něho zazpíval básník John Cooper **John Cooper Clark? To si neumím představit, jak to bude znít. Ale Hugh mluvil o novém albu a určitě ho chce použít.**

Ještě mi neposlal hotovou nahrávku.

Myslím, že začínáš pracovat na další tullí lahůdce – definitivní verzi *Too Old To Rock n Roll...*

Jo, právě procházím návrhy, a Steven Wilson souhlasil, že to udělá, ale musí to být rychle, aby stihl své ostatní závazky. Je tam pár nevydaných písní, které jsme, myslím, nahráli v Bruselu – mají názvy, ale nevím, jak na tom jsou, zda jsou to hotové písně. Jedna se jmenuje *Advertising Man (Týpek z propagace)*, druhá *Commercial Traveller (Obchodní cestující)*. Myslím, že ta druhá má zpěvovou linku, vzpomínám si, že Roy Eldridgeovi z Chrysalis se fakt líbila... což je samo o sobě důvod, proč ji vydat. [smích]. Pár písní jsme ještě udělali, ale fakt se nehodily do stylu alba, neměly s ním nic společného, takže musely pryč. Zda jsou kompletní, nebo jde jen o dema ze zkoušek, to nevím, dokud si je neposlechnu. Ale takový je plán, Steven Wilson říká, že se pokusí udělat všechny naše věci ze 70. let, ale začíná to pro něj teď být náročné s koncerty a nadcházejícími událostmi. Hádám, že Jakko čeká v pohotovosti, aby udělal vše, co nestihne Steven. Je taky aktivní s King Crimson, ale to by měl stíhat, protože on je zvyklý dělat na spoustě projektů zároveň, plus má svou vlastní kapelu a koncertuje. Co vím, tak King Crimson žádnou větší šňůru nechystají.

Bude balíček obsahovat taky speciál z televize LWT?

Snažíme se získat souhlas. Mám za to, že jsem za ty pořady zaplatil. LWT dala k dispozici studio, ale vše ostatní jsem platil já. Bylo to ale v době, kdy na to neexistovala smlouva. V té době šlo jen o velmi dlouhé propagační video na pro *Too Old To Rock 'n' Roll: Too Young To Die*.

Tyhle čtyři koncerty s orchestrem a sborem...zdá, se že jde o hromadu práce pro pár koncertů. Zopakuješ to, nebo to byla jednorázovka?

Je to tak, že tenhle druh koncertů nedává finančně smysl, jsou totálně dotovány německým státem, alespoň ty ve Wuppertalu. Neboli z daní německých poplatníků, které jsou rozdělovány spolkovým zemím na umění a podobně. Za normálních okolností by to komerčně nemělo význam dělat. Necítím se u tohoto druhu vystoupení ve své kůži, protože jste jakoby pod něčím patronátem, zatímco já se domnívám, že by si umění mělo na sebe vydělat samo. Když nechceme zaplatit za lístek, tak to potápí umění, a později toho budeme litovat, ale v demokratickém svobodném světě by měl mít každý právo, zda chce umění a kulturu podporovat, nebo ne. Nesouhlasím dost s faktem, že existuje celá spousta druhořadých beznadějných umělců, kteří jedou na vlně bezplatného vstupného – teď mluvíme o Británii – kde jsou lidé placeni za to, aby dělali (pohrdavé gesto) ... věci. A platí se jim celkem dost peněz, aby to dělali. Neříkám, že by tam neměli být, ale myslím, že by se měli zaplatit sami. Když utrácíme peníze poplatníků na dvě hodiny zábavy, a přijde 100 diváků, přičemž Vás to stojí £20,000 nebo víc, tak to prostě není z pohledu nákladů efektivní. Možná je to ode mne drsné, ale proč bychom měli jako daňoví poplatníci platit za takové sračky? Tak je to i některými aspekty zahraniční pomoci, ve které vytrvale pokračujeme. Často to nějaké podivné vlády berou jako úplatek na jejich švýcarská konta. U těchto věcí chybí dostatečná kontrola, a nás jako poplatníky by to mělo dost štvat. Nejsem proti tomu, ale mělo by to být alespoň finančně transparentní. Ne nutně výdělečné, ale mělo by to mít čistou tvář. A pokud ji to nemá, já jim můžu říct přesně, jak na to. Zredukujte orchestr na polovic, a bude znít úplně stejně. Nebo vlastně možná bude znít lépe, protože bude méně otevřených mikrofonů a čistší zvuk. Orchester na polovic a sbor na čtvrtinu. To okamžitě sníží náklady o ohromnou částku, ale oni to neudělají, protože Spolková republika má navrch. Sbor musí být sborem a orchestr orchestrem. Bojoval jsem, abych dostal orchestr na tento počet, ze 64 na 46, protože chtěli mít kompletní žesťovou sekci, všechny dechové nástroje atd. To jen zvyšuje počet otevřených mikrofonů na scéně a nastává další úroveň kakofonie. A sbor je sbor, nemohli jsme mít půlku nebo čtvrtku sboru. Mohl jsem zařídit, aby to finančně fungovalo, ale to oni nechťejí, oni chtějí prošustrovat nějaké prachy, protože mají přiděl od federální vlády, aby ho utratili na tento druh věcí, takže jsou celí diví, aby utratili celý rozpočet. Pokud by ho neutratili, tak nedostanou stejnou částku příští rok; je to trochu jako s výmoly na silnicích. Když má místní úřad pevný rozpočet, tak se snaží hledat způsob, jak ho v posledním čtvrtletí utratit.

Kolik příprav jsi musel absolvovat ty a John O'Hara?

No John spoustu, když chtěl obhájit přítomnost sboru... musel začínat jako malíř se zcela bílým plátnem, protože pro ně nebylo opravdu napsáno nic, až na pár útržků, které jsme používali s malými sbory v kostelích a katedrálách. A to byly vážně jen vánoční věci, což se sem nehodilo. Takže John měl dost práce, což mu, doufám, něco zaplatili, ale určitě ne dost, protože on byl samozřejmě odhodlán, aby to vypadalo OK. Ale měli jsme jen pět hodin zkoušek s orchestrem, což je málo. John to musel projít se sborem večer předtím, a pár hodin s orchestrem bez kapely, prostě se věnovat detailům. Orchester před příchodem do sálu vůbec neviděl notové záznamy, a šéf orchestru dokonce řekl Johnovi, že mu zavolali před 20 minutami, a že nemá potuchy, o co tady jde [všeobecný smích] a na konci zkoušky, dvouhodinové přípravy, řekl Johnovi: "Rád jsem vám pomohl, ale už mě tu nevidíte, protože mě právě opustila žena, zůstal jsem sám s dětmi, a ty koncerty nemůžu odehrát".

Takže se na zkoušce objevil někdo jiný, kdo také předtím ty noty vůbec neviděl. Takže ten člověk je neviděl, orchestr se na ně ani nepodíval, kromě flétnisty a hobojisty, a měli jsme jen pět hodin, abychom všechno nazkoušeli. To je obvyklé, a víc jsme nemohli udělat za tak krátkou dobu, bylo to fakt dost intenzivní. Se sborem nebyl problém, protože byl připraven, ale s orchestrem to bylo jiné, a většinu show jsme tedy odehráli doslova po jedné zkoušce. Normálně bychom skladby prošli dvakrát, něco třikrát i čtyřikrát, aby si je zafixovali. Takže to bylo velmi napjaté, šlo o jedno z nejvíce denervujících představení, co jsem kdy dělal. Nepomohla tomu moc ani akustika budovy, je podobná jako Carnegie Hall, prostě velká krabice od bot, které je hrozná pro jakoukoli zesílovanou muziku. To, co se vám pak vrací z prostoru je jen proud ... bramboračky! Takže orchestr slyší jen zvuk z prostoru, protože nemají ušní sluchátka, a než to uslyší a uvědomí si to – protože oni jsou velmi pomalí a pozadu tak jako tak, takže společně hrají mimo rytmus, a jsou stále daleko pozadu za námi. John je má popohánět a snažit se, aby hráli s kapelou, a my naopak nesmíme rozhodně na Johna hledět, protože pokud bychom sledovali jeho, začali bychom zrychlovat, a orchestr by byl zase pozadu! Je to jako s Davidem Palmerem, když se o to snažil, on to prostě nemohl pochopit. Já mu říkal: "Davide, copak nevidíš, co se děje? Ty honíš orchestr, protože jsou pozadu za rytmem, a bubeník – jeho najatý bubeník – se na tebe dívá a hraje ještě rychleji. Copak to nevidíš, a nechápeš, proč to tak je?" On to prostě odmítl, "No, to je technická záležitost, to musí vyřešit někdo jiný" ... To není technická věc, to je základ! Řekni bubeníkovi, ať se kurva kouká jinam! Ale on opáčil: "No ale pak by neviděl noty, protože on tu hudbu odezírá," a já na to, že pak má tedy kurva blbého bubeníka! Nemůžeš odezírat muziku a sledovat dirigenta, když tady máš orchestr, který normálně hraje o dost pozadu. Nehrají do rytmu, oni ho nevnímají, oni sledují dirigenta, takže jsou jasně trochu za ním, půl vteřiny nebo tak něco... pokud jde vše dobře. Čím více na východ jdeš, tím je zpoždění větší. A než se dostaneš do Ruska, tak dirigent udělá pohyb, a orchestr zahraje zvuk až za pár týdnů. [smích]. Je to strašně zpožděné, a to je kultura taktovky. Dirigenti ti to řeknou všude, kam přijedeš. V New Yorku nebo v Londýně máš takřka okamžitou odezvu, a čím dále na východ Evropy, tím větší je zpoždění. Takže když koukáte na Johna, vypadá to, jako že orchestr hraje na jeho druhou dobu, nikoli na první, protože jsou tak pozadu. Dirigenti, pracující s evropskými orchestry, jsou na to zvyklí, zatímco dirigenti z Ameriky s tím tady mají potíže. Prostě nemůžete říci orchestru, aby respektoval rytmus na první dobu, oni takhle prostě jako celek nepracují. Takže oni musí mít v hlavě dvě věci, to, co vidí, a to, co dělají, a odpojit vizuální vjem od sluchového. To se naučili, a to se stalo součástí jejich existence... Pámbů s nimi! Takže je spousta věcí, které to celé komplikují, v podobě hory, na kterou musíte vylézt, ale proto tam ta hora je, abs ji zdolal, a člověk se snaží. Ale stres a napětí z těch zkoušek - to nejde dělat s klidem.

Všimli jsme si, že jste měli včera večer nového basistu.

Ano, jmenuje se Greig Robinson. David Goodier musel bohužel tahle vystoupení odříci a my jsme naštěstí našli po několika telefonátech Greiga, je to Scottův kamarád a byl schopen narychlo zaskočít. Měl vlastně jeden týden, aby se naučil celou show, a já jsem ho vlastně poprvé viděl až na letišti cestou sem. Ptali jsme se Jonathona Noyce, ale jeden z datumů mu bohužel nevyhovoval. Ale on by na tom byl stejně, byl by to pro něho týden utrpení, protože nejde jen o nastudování jedné show, jde o dvě show, protože odsud jedeme hrát další orchestrální show se sborem, který představuje u některých písní trochu jiné aranžmá. Zítřka máme pětihodinovou zkoušku v Praze, ale pak jedeme dál do Itálie, což bude zcela jiné představení. Je to enormní úkol se s tím vším popasovat, takže Grieg to všechno čte z not. Jinak by i přes přípravu neměl šanci. Nikdo by to za týden nezvládl naposlouchat. Řekl bych, že to je práce tak na minimálně dva týdny, abyste se mohli naučit to té míry, abyste se mohli postavit na pódium a celé to zahrát; tedy dvě téměř odlišná představení. Doufám, že David bude v létě zase s námi.

Předpokládám, že tyto koncerty nejsou nahrávány ke komerčnímu vydání...

Ne. No, pokud mi někdo chce vtisknout do dlaně 50,000 euro, můžu objednat osmikamerové snímání a nahrávací vůz, plus utratit jejich 20-30,000 euro na postprodukcii při výrobě DVD, kterého se prodá 3,000 kopií. Je to předem ztracené, nikdo se zdravím rozumem se do toho nepustí. Jediný, kdo by to mohl udělat, by byla státní televize, pokud by to bylo v jejím rozpočtu. Ale nikdo nám o to neřekl, takže já jsem to rozhodně iniciovat nechtěl. Nedává to komerční smysl. Určitě víš, že hudebních DVD se prodávalo před 10 lety 100,000 kusů, dneska by byli rádi, kdyby jich prodali 10,000, a to nepřeháním. Průměrně se jich prodává tak 2,000 – 3,000. Lidé si to kupují, jen když to chtějí podepsat. Většinu těch věcí totiž najdou na Youtube v syrovém stavu. A když si počkáš, objeví se to na Sky Arts, protože tam je více méně bezplatné programování. Myslím, že my jsme prodali zhruba 100,000 kusů DVD *Living With The Past*, ale to byl konec 90. let, těsně předtím, než se trh začal bortit. (následuje dlooooohá pasáž o vývoji trhu s hudebními DVD a DVD přehrávači).

A teď... rocková opera Jethro Tull ...

No, [hlasitě:] **JETHRO TULL** [šeptem:] The Rock Opera, malinkým písmem [smích]. Je to jedno, ale prostě si pro ni neumím představit lepší název. Je to opravdu smutný a trapný pokus, jak omluvit další turné s největšími hity Best Of Jethro Tull... ALE stále v kontextu, dobře odůvodněné, vyprávějící ucelený příběh s velkou zábavní

hodnotou. Přesto mě nenapadá jiný alternativní název než "rocková opera", což je termín, kterému lidé rozumějí, ale jsou jím unaveni, stejně jako já. Ale co to je, když vyprávíš příběh pomocí písni nebo árií, spojených recitativy spíše než mluvenými úvodny, nebo bez úvodu? Používáš operní nástroje a obecnou operní strukturu, ale samozřejmě hudebně to nemá s operou co dělat. Ve skutečnosti ve většině případů se zde přetváří původní nahrané aranže, pokud je to možné, a je to opravdu spíše výběr písni Jethro Tull. Budou vyprávět příběh přetvořeného Jethro Tulla, zemědělského vynálezce, ale posunutého o 250 let vpřed.

Ale ty jsi se poslední tři roky snažil oddělit od jména zemřelé osoby, takže není to krok proti?

No, není. Je to posun směrem k uznání Jethro Tulla jako *člověka*, kterým byl. Svým způsobem je to pro mě správný krok. Jel jsem loni v létě Německem... a z jakéhosi důvodu jsem hledal informace o původním Jethro Tullovi. Nikdy jsem jeho život moc nestudoval, byl v tom také díl zahanbení, protože je mi jasné, že jsem se k němu měl hlásit. Nebo k jeho potomkům. Zaprvé mě překvapilo, jak málo se ví o detailech jeho života. Ve skutečnosti existují jen tři nebo čtyři zdroje informací. Na Googlu se objevuje řada odkazů, ale ty vedou ke dvěma, třem zdrojům. A ani ty k sobě zrovna přesně nepasují (*jak vidno, Ian Anderson se dostal k tomu, co já jsem absolvoval již v roce 2006 – viz článek http://www.jethrotull.cz/clanky/je_it_anglicky_jc.php, pozn. překl*). Lehce se liší v ohledu pořadí událostí, jsou tam jisté nekonzistence, ale získáš pocit z jeho života a jistý počet událostí v něm. Bylo to svým způsobem zajímavé, tak jsem si to všechno stáhnul a zkopíroval do velké složky se zkopírovaným a vloženým textem, abych si to prošel. Po přečtení jsem se začal cítit tak nějak divně. Některé věci na mě prostě vyskočily, a já jsem si pomyslel "to je divné, o tom jsem přeci napsal písničku", víš, nebo něco podobného. Později jsem si vzal svůj katalog písni Jethro Tull a procházel ho album po albu, a hledal vhodné písni. Některé jsou jasné, jako třeba *Farm On The Freeway*, protože Tullova rodinnou farmu jeho otec pod tlakem prodal. To ho nutilo začít s vlastním druhem zemědělství, koupit malou farmu a dělat něco jiného, takže mě hned uhodila do očí podobnost s *Farm On The Freeway*. A původní Jethro Tull trpěl plicními potížemi, a kvůli svému slabému dechu, kašli a sípotu dvakrát v mládí vyhledal lázeňský pobyt na evropském sluníčku Evropy. Tam také okoukal některé zemědělské metody. Dostal tam spoustu nápadů a uvedl je do praxe, když se vrátil domů a dokázal koupit volnou farmu v hrabství Wiltshire. A najednou to bylo tady-CINK! *Aqualung!* Začal jsem si dělat poznámky o všech těchto postřezích a všechny ty písni najednou vyskakovaly. To mi napovědělo způsob, jakým začít nazírat na jeho životní příběh. Jen tak ho načrtnout a přehodit do blízké budoucnosti. Co by udělal, kdyby byl živ dnes? Netrápily by ho secí stroje nebo mechanické nástroje, asi by spíše šel a získal titul v bioinženýrství. Byl by na špici ve výzkumu geneticky modifikovaného obilí, veterinární genetiky, klonování... a všech těch špatných děsivých věcí! Líbí se mi více myšlenka Jethro Tulla dneška, protože napsat a umístit tohle všechno do kontextu dobového dramatu, tak to si nedovedu představit. Opravdu bych měl jít na scénu ve velké napudrované paruce a všech těch krámech? Ne, ani já, ani mí spoluhráči.

Za to bychom rádi zaplatili!

[*smích*] Jo, možná máte pravdu. Ale kostýmní dramata, dobové věci, to by bylo prostě až moc zahanbuující. Myšleno pro mne z pohledu mých současných zájmů o svět jako takový. Myslím, že víc se získá umístěním celé věci do kontextu současnosti, s otázkou nutnosti nakrmit stále rostoucí počet lidí na Zemi, s otázkou nalézání odpovědi na dilema, jak zvýšit produkci potravin, když se zdroje patrně ztenčí díky změně klimatu? Jasně, budou určité oblasti, které se otevrou pastvě, nebo se rozšíří obilný pás více na sever, ale v obecné rovině myslím, že ztratíme více, než získáme. Až z velkých pruhů kontinentální Ameriky a Evropy budou polopouště, což se pravděpodobně stane v příštích 50 - 100 letech. Budeme muset zvětšit a zvýšit města, protože jen tak můžeme efektivně zajistit sociální služby, školství, nemocnice a společenské výhody. Podívejte se třeba na Londýn, ten velice dobře zvládá tlak narůstající populace, jsme prvotřídní příklad hostitele ekonomických emigrantů ze zbytku Evropy a z dalších míst. Měli bychom být hrdi, že jsme to jako národ zvládli, a Londýn si s tím poradil velice dobře. Máme bohatou kulturu lidí, kteří se většinou dobře snášejí. Většinu času se navzájem družíme...u Aldiho, v Lidlu, u Sainsburyho a v Tesco, družíme se. Chodíme jíst do jejich restaurací. Jsme celkem schopní akceptovat lidi a dělat z nich živoucí součást naší ekonomické a sociální struktury... ale tlaky budou stále sílit a sílit. Kdo si vezme ne tisíc, nebo deset tisíc, ale půl milionu syrských migrantů, kteří chtějí za každou cenu přežít? No, nebudeme to my, ani Němci, ani ti neskutečně hodní Italové, my všichni už máme tak trochu dost toho tlaku na nás a těch očekávání a morálního odsudku, pokud nehrajeme svou roli. To je ale jen začátek něčeho, co budou muset řešit naši vnukové ve smyslu morálního dilematu. Jakmile jsme jednou otevřeli dveře, nemůžeme je zase zavřít... nebo spíše nemůžeme poslat ty lidi zase zpět. Tohle jsou věci, kterými se teď zabývám, jakkoli temnými vyhlídkami se mohou jevit. Snažím se je zlehčovat a trochu projasňovat v pěti nových písniích, které plánuji pro nové album. První se jmenuje se *Stick, Twist and Bust (Nakonec můžu být trop)*, což je o tom, že se musíš s věcmi popasovat, umět zdravě riskovat a naučit se s tím žít. *The Turnstile Gate (Turniket)*, která není zrovna na téma populace, ale jen o tom, že musíš jít a vzít na sebe závazek, a když projdeš turniketem, už není cesty zpět, musíš vydržet. *Fruits of Frankenstein...* ne, pardon, *Fruits of Frankenfields (Plody frankenfeldské)*, to je odkaz na genetické záležitosti, a všechno je to bráno s lehkým srdcem. Náměty jsou

temné a vážné, ale interpretace je celkem veselá. *Prosperous Pasture (Zdárná pastvina)*, což je jméno farmy, kterou Jethro Tull koupil, když byl schopen se postavit na nohy jako drobný farmář poté, co jeho táta prodal rodinnou farmu. Prosperous Farm se to jmenuje tam v Chalbourne v hrabství Wiltshire. A pak je tu další píseň, nazvaná *And The World Feeds Me (A svět mě živí)*, která je o komerčních stránkách současné a budoucí zemědělské technologie. Nikdo neprovede výzkum, akci, výrobu, pokud neuvidí jejich návratnost. Takže se pohybujeme v pragmatické realitě farmářství, a to už nějakou dobu, a ve stále větší míře v oblasti autorských práv a patentů – jde o velký byznis.

Je jasné, že kolem toho je spousta podezřívání, že firmy typu Monsanto (*Monsanto je nadnárodní společnost, produkující zemědělské produkty, pozn. překl.*) nás balamutí a krmí nás otrávenou frankensteinovskou potravou. Pravda je mnohem méně děsivá, ale jsme z toho nervózní. Pokud tedy chceme vyvíjet nové technologie, musíme nést morální dilema, *zda děláme správnou věc*. Takže v mém příběhu Jethro pocítí rozčarování z výsledku svého dosavadního života. Pochybuje a bilancuje, říká si, tohle bych dělat neměl. Jsem malým farmářem a měl bych se na všechno vykašlat a užívat si života, a ne se zaplétat s tím velkým světem byznisu. Ale tlačí ho jeho žena a syn – tím byl ve skutečnosti Jasper Tull. Vyrůstal tak nějak v otcově stínu, ale stává se hnacím elementem. Manželka a synek tedy Jethra přesvědčují, ale on pak umírá! To je příležitost pro uvedení písně, kterou jsme, myslím, nikdy naživo nehráli – jde o prodlouženou verzi kusu, zvaného *Requiem*, ze kterého je teď *Requiem and Fugue (Requiem a Fuga)*. Skladba vyúsťuje ve velké instrumentální finále. Strávili jsme deset dní ve studiu, abychom se naučili a nacvičili celý ten materiál k představení, včetně nových písní, protože musíme připravit video sekvence, audio reference doplňkového materiálu od našich zpěváků a herců – hostů. Musíme udělat tu ohromnou práci a dát to všechno navzájem do kontextu. Že se teď piplám s výběrem písní Jethro Tull s cílem vydělat další chechtáky s tou samou muzikou? A to jen tím, že tomu dám grandiosní název rock opera!? *[všeobecný smích]* Říkám to vše jen proto, protože vím, co budou lidé namítat. Že je chci je podfouknout? Ne, nechci. Já dělám práci jen tehdy, když mě baví, a zatím mě tenhle nápad baví a baví mě i hudba, kterou jsme udělali. Příští měsíce budou představovat neskutečný objem práce, abychom z toho stvořili show, takže jako vždy mi to zabírá spoustu času. Ale nechci, abyste měli přehnaná očekávání, čekejte raději míň, prostě si jen pomyslete, jo, jen další koncert v pořadí, možná dají i něco od Led Zeppelin ... *[smích]*

Mluvil jsi o pěti nových písních pro nové album, ale tím nemyslíš studiové album před turné?

Ne, mluvím o pěti písních, které budou v té nové show a budou v kontextu živého vystoupení. Nebylo by tak těžké je za pár týdnů nahrát i ve studiu, ale nejsem si jist, že to má cenu dělat jen kvůli pěti písním. Raději bych to nechal v rámci představení jako živé audio CD z vystoupení, a možná i DVD, pokud půjde udělat dost lacino. Ale samozřejmě vložit do show více než 20% nového materiálu by bylo velice náročné pro obecenstvo, které chce slyšet něco, co je v zásadě klasickým repertoárem, plus související nové věci, což dohromady tvoří příběh. Budou tam nějaké přepisy, například změna zájmena. Místo „já jsem udělal“ bude „on udělal“ nebo „ona udělala“, protože to záleží na osobě, která zpívá, která co dělá. Já někdy zpívám jako vypravěč příběhu a někdy jako Jethro Tull ve středních letech... to si lichoťím, když říkám ve středních letech *[smích]*. David Goodier bude hrát Jethro Tulla seniora, protože má bílé vlasy.

Takže máme, jako vždy, ten problém s otázkou, kolik toho chcete valit na lidi ve smyslu nového materiálu. Pohrával jsem si s pořadím písní, také s tóninami některých z nich, aby to jedna z mých hostujících zpěvaček uzpívala. Já samozřejmě vím, co umí Ryan, a on tam bude mít pár útržků mezi zkouškami se skupinou Kinks, se kterými teď dělá. Nachází se v posledním stádiu zkoušek a je jako náhradník, a pak příští týden jede za námi do Itálie, a pak na květnové turné, na které si dostal volno. Potom, myslím, bude pravidelně u Kinks hrát jednu z hlavních postav, jednoho z bratrů Daviesových. Myslím, že byl náhradníkem za Davea, ale bude hrát Raye. Tyhle věci z West Endu jsou tak trochu zaměnitelné, herci mají tu a tam volno, a v tu chvíli nastupují náhradníci.

Takže proto není teď zapojen do vystoupení rockové opery? Překvapilo nás jeho vypuštění, ale on prostě jen není k dispozici?

Jo. Není s námi na scéně, ale je s námi duchem...

Protože není k dispozici, nebo proto, že ses rozhodl ho nevyužít?

No, nemohl tu práci dostat, pokud se k ní nebyl schopen zavázat. Mluvili jsme o tom loni. Dostal nabídku té show Kinks, a tak jsem mu dal otcovskou radu – jdi do toho, protože já ti nemůžu garantovat práci na příští půlrok nebo rok, prostě to nejde. Pokud máš nějakou nabídku, je to v pohodě, ale pokud budeš mít čas udělat pár věcí s námi, tak nám to pomůže. Takže si to vyjednal. Nejdřív řekli ne, ale teď si to rozmysleli, a dali mu prostor ty kousky s námi odehrát. Ale jakmile bude součástí stálého obsazení, bude se muset zavázat. Můj dojem je, že si vede dobře, a že s ním počítají nadlouho, protože je to záležitost pro turisty, největší hity Kinks s náznakem příběhu. Přesně to, co dělám já, pouze bez názvu „rock opera“. Jsou to hity The Kinks, oni jsou osobitá veselá anglická popová kapela z konce 60. let, takže určitě má cenu to spojit s Londýnem té doby. A to i pro mladší generaci, která slyšela o Carnaby Street, hippies a Beatles, o tehdejší hudební éře. Je to svého druhu zvláštní, nostalgický pohled na něco, bez bratrovražedných bitev na scéně a všech těch nechutností, o kterých

se všichni museli dozvědět. Ray Davies, který to napsal, zřejmě s pár radami zvenčí, při zkouškách mluvil s lidmi, zrovna jako Pete Townsend, když Who dělali Quadrophenii. Vlastně mám dojem, že řada lidí z Quadrophenie je angažována v této věci od Kinks, takže mezi všemi těmito záležitostmi jde o jistý duální a symbiotický vztah... takže se VÁM může stát, že se dostanete na představení "Jak skončil Terry Ellis a jeho nápad na scénický muzikál, založený na Aqualungovi?"...

Na to jsme se ale původně nechtěli ptát...

Aha, já jsem si jen myslel, že by to logicky mohl být jeden z dalších dotazů – na který ale nemám odpověď [všeobecný smích], protože jsem o tom už dlouho nic nového neslyšel. Ale až se letos Terry stane Jamesovým tchánem, pak se ten nápad možná znovu vynoří.

S odkazem na tvých pět nových písní, neoživil jsi *Horse-hoeing Husbandry (Obdělávání půdy s koněm)* kterou jste nahráli jako Jethro Tull kolem roku 1979, ale nikdy nevydali? Ta by se do „opery“ jasně hodila.

To fakt nevím, o co jde...

Byla to taková folkovější veselá mandolínová věc. Slyšeli jsme ji, když jsme pracovali na na prvním box-setu, ale od té doby se neobjevila.

To si nepamatuju, bylo to jen demo?

Znělo to jako dost hotová skladba.

Tak to si fakt z minulosti nepamatuju! Ten název samozřejmě znám, je to kniha Jethro Tulla. Možná v období *Heavy Horses* nebo *Songs From The Wood* jsem si sedl a zkusil z toho titulu něco udělat... ale jsem si jist, že z toho asi vyšlo něco příliš vyumělkovaného, něco blízko pojetí, které nechci, něco lehce ve smyslu Richie Blackmora. Nechci dělat nějaký druh historizujících napodobenin. Víte co, *Heavy Horses* byli už dost špatní, musel jsem přepsat pro novou show druhý verš. Začíná to "Massey - New Holland*, nothing runs like a deer" (***traktory, aby bylo jasno vám i mně, pozn. David Rees**), takže místo abych zpíval o prostých koních, tak začnu mluvit o moderních traktorech, odpružených sedadlech, klimatizaci, pěti spřažených pluzích atd. To byl asi nejzásadnější přepis, aby to znělo současněji. Sám jsem byl překvapen, myslel jsem, že budu muset přepsat 30-40% obsahu věcí, ale nebylo to nutné. V některých případech jsem jen zaměnil zájmena atd. Ale u přepisů jsem se snažil udržet stejný styl a frazeologii, jako v době, kdy jsem psal původní text.

Minstrel In The Gallery vyjde příští měsíc, a balíčky ke 40. výročí nahrávek se staly pravidlem. Cítíš nostalgii, když jsi žádán přenést se v myšlenkách o 40 let zpátky a pracovat na starých nahrávkách, nebo jde o to, že se soustřeďuješ jen na současný projekt a připravuješ na další?

Názor, že lidé řeknou, hele, on se snaží zahodit všechn materiál se jménem Jethro Tull... Trochu mě překvapuje, že zrovna vy to říkáte, protože toho znáte dost na to, abyste věděli, že mou snahou je respektovat a ctít to, že nesu jméno někoho jiného... z mého pohledu je to trochu nešťastné, a mou vlastní chybou je, že se to tehdy stalo, a já to tak nějak nechal běžet díky své naprosté ignoranci k otázce, kdo že Jethro Tull vlastně byl. Ne, že bych se zrovna styděl, ale prostě jsme to jen ve škole za ty dva roky dějepisu na gymplu nebrali. Takže tahle loď mi ujela. Z mého pohledu to nechci navždy zahodit za hlavu, vždy jsem výslovně říkal, že Jethro Tull pro mě znamená tři věci. Je to původní historická postava, a nesmíme zapomínat, že to on je váš člověk, ne já. Nemá to co dělat s rockovým hudebním ohozem, ON je váš člověk. Ale potom je tu též v muzikální kontext, který musíme brát v úvahu, protože on už také představuje 47 let historie, a jde v něm o celek repertoáru, nahrané hudby od roku 1968 dál. Takže to je druhá věc, repertoár, to je Jethro Tull v hudebním kontextu. A pak je to také 27 muzikantů. DVACET SEDM hudebníků, kteří se podle mé definice mohou považovat za členy Jethro Tull. Ti, kteří buď hráli na celém albu, nebo alespoň na jednom větším turné nebo několika turné. Tím pádem Gerry Conway je bubníkem Jethro Tull. Paul Burgess hrál jen na jednom turné, ale na zásadním, takže ho také počítám do té skupiny. A pak jsou tu lidé, kteří hráli jen na pár skladbách na albu, ale ty do skupiny nepočítám, protože přišli jen jako.... víte, třeba Darryl Way hrál na housle na *Heavy Horses*, ale do skupiny ho nepočítám. Má definice říká 27 lidí včetně mě. Jde o velice rozsáhlou skupinu muzikantů, z nichž každý může vstát a říci „byl jsem členem Jethro Tull“. Jsem celkem vnímavý ke skutečnosti, že na tom nejsou všichni stejně, co se týče počtu let ve skupině, nemohou se v tom rovnat Martinu Barremu, Doane Perryemu, Dave Peggovi atd. Přesto je nemůžete diskriminovat za to, že byli ve skupině jen pár let. Jeffrey Hammond jen pět let, zdaleka překonán Dave Peggem nebo David Goodierem, ti jeho angažmá více než dvakrát překonali. Andy Giddings hrál s Jethro Tull déle, než John Evans. Takže to nemůžete měřit jen léty, musíte to posuzovat také podle toho, kdo to byl, a co do cirkusu přinesl. Ale je to 27 lidí, je to tak. Nesnažím se utéct od Jethro Tull, jak jsem opakovaně řekl. Pro mě je důležité mít na paměti, že Jethro Tull je něco víc, než jen já, ale konec konců, s odpuštěním, už brzy umřu, a rád bych, abyste znali mé jméno. Chci s vámi sdílet údaj, který stojí v mém pasu. Z tohoto pohledu to znamená jen trochu té stařecké marnivosti, protože vím, že spousta lidí v různých částech světa neznají mé jméno, opravdu ne. Možná ho slyšeli a zapomněli, nebo si myslí, že to je jen někdo z Jethro Tull. Já jen překlenuji ten rozpačitý prostor – být či nebýt Jethro Tull. Zdá se mi celkem divné, že lidé tomu říkají, že Jethro Tull skončili! Ale oni neskončili, většina z nich je stále naživu, stále se něčím zabývají, vystupují, pořádají turné a

tak dále. Když se rozpadne manželství, tak to přeci neznamená, že obě strany přestanou existovat. Jsou pořád tady, dokonce spolu mohou dobře vycházet, a mohou se dát kvůli dětem dohromady. Ale zdá se, že lidé jsou neuvěřitelně úzkoprsí, když přijde řeč na názvy a jejich význam. A co se týče mne a Jethro Tulla... ten týpek je v učebnicích dějepisu, nikam neodešel, je tam navždy. Líbí se mi, že na vyhledávači Google teď tato postava zaujímá o dost vyšší příčky, než před dvěma lety, a to od té doby, co jsem o něm začal mnohem víc mluvit. Myslím, že zájem o Jethro Tulla jako *člověka* se zvýšil až tak, že párkrát byl mezi 10 nejvyhledávanějšími jmény. Možná, že čím víc jsem o něm mluvil, a čím víc o něm nyní mluví ostatní lidé, zvyšuje se návštěvnost jeho hesla na Wikipedii. Někdo si dal tu práci a napsal heslo na Wikipedii, nebo ho rozšířil v důsledku mého povídání. Takže si tak trochu myslím, že částečně splácím svůj dluh. Proto se věnuji záležitosti, která zahrnuje původního Jethro Tulla, a propojení témat s jeho pomocí se mi zdá fajn. Je to slušnost. Díky tomu se cítím lépe ohledně spojení s jeho jménem, jsem schopen ty dva aspekty jména Jethro Tull dát dohromady. Ale udělám to jen jednou! Udělám si z toho živobytí na rok, na dva, a konec. Ale pak se také musíme ptát, kdy je práce hotova? Brzy mi bude 70... může se stát, že kvůli nemoci těla či mysli nebudu schopen tuhle práci dál dělat. Tři roky, nebo pět, rozhodně deset už je moc. Tady už se pohybujeme v cílové rovině. Nikdo ještě svíčku nesfouknul, ale plamen už je proklatě nízko...

Pokračování příště

www.anewdaymag.co.uk

www.jethrotullnewdaybook.co.uk

translation@JetřichTyl